

Rigsdagstidende.

1851.

Forhandlingerne paa Folkethinget. **Nr 155.**

Tredie Session.

48de Møde.

Løverbagen den 20de December.

(Fortf.)

Krigsministeren: Jeg skal nu tillade mig at give den før forønskede Dplysning, idet jeg skal bemærke, at det af Acterne fremgaaer, at fra den 9de Juli 1849 til April 1851 har Major Kosøeds Gage været nedfat med det Halve, idet han har været suspenderet paa halv Gage, 650 Rbd., foruden Qvarteerpenge og øvrige Emolumenter.

Lehmann: Jeg skal dog i Anledning af den ærede Finantsministers Dtringer tillade mig at bemærke, at man vistnok maa være endnu mere vaersom med at etablere den Sætning, at det er en Bagatel, at en Officeer i et Land, hvor der er udbrudt aabenbart Oprør, forbliver paa Stedet og oppebærer den til hans Charge svarende Gage, medens hans øvrige Kammerater henseede i Fangenskab og, saavidt jeg veed, ikke oppebar Gage, men kun den Alimention, som enhver Krigsfange er berettiget til at modtage. Major Kosøed forblev der endogsaa efter den Tid, de øvrige Officerer havde forladt Landet, og forlod først Landet, efterat han havde modtaget sin Afsted fra Infanteriernes Armee med Pension. Jeg troer virkelig, at det er overmaade betænkeligt at behandle en saadan Sag som Bagatel. Der kan vel her være Hensyn, som kunne begrunde en Naadesact, men Pensjonsberettigelse troer jeg rigtig nok, at Rigsdagen hverken kan eller tør samtykke i, uden at jeg isørigt her skal indlade mig paa en Kritik over de her udtalte Ansøuers Holdbarhed eller Uholdbarhed. Idet jeg endnu kun skal bede om Undskyldning for, at jeg ved en Feiltagelse yttrede mig, som om der var overgaaet den Paagældende en Krigsretsdøm, skal jeg saaledes slutte med den D-

tring, at, ligesom jeg troer, at der er al mulig Føie til at følge Udvalgets Indstilling, saaledes troer jeg ogsaa, at Discussionen herom er ført med den størst mulige Lemsældighed.

Finantsministeren; Jeg veed ikke, hvad der har kunnet foranledige den ærede Rigsdagsmand, som nylig havde Ordet til at troe, at Regjeringen og navnlig Finantsministeren betragter denne Sag som en „Bagatel.“ Jeg troer ikke, at det med Føie kan siges, at den fra Regjeringens Side er betragtet som Bagatel (So!), jeg troer tværtimod, at man veed at eftersee Acterne vil see, at Sagen er tagen under moden og omhyggelig Dverveitelse. Det Spørgsmaal, jeg har at holde mig til, vedrører ikke nærmest Realiteten, og det faameget mindre, som jeg, som Finantsminister, ikke sætter i saa Henseende min Mening mod den, der er udtalt af vedkommende Overkrigsretscommission. Det, jeg holder mig til, er, om der efter de Udtalelser, der foreligge fra Krigsbestyrelsens Side, og som ere støttede paa Generalauditeurens og Overkrigsretscommissionens Erklæringer, er tilstrækkelig Anledning til at imputere Vedkommende et saadant Forhold, som omtales i Pensionslovens § 6; Andet har jeg ikke at holde mig til; og jeg er mig bevidst, ikke at have behandlet Sagen som en Bagatel. Jeg troer, at i et Tilfælde, der — hvad der ikke kan nægtes — er af en saa tvivlsom Natur som dette og tillige kan forudsæes maafee aldrig mere at ville vende tilbage, handler man rigtigere ved at anvende en lemsældig end en streng Fremgangsmaade. Desuden er der et Moment, der taler meget for den paagældende Mand, som jeg ikke erindrer af Krigsministeren er omtalt, og som jeg derfor skal udhøve, overladende til min ærede Collega nvieré at udvikle det, og det er, at, da den Paagældendes